

Sygn. akt I C 1223/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Zenon Węclawik

Protokolant: Anna Gembalska

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2016 r. w Kamiennej Górze na rozprawie

sprawy z powództwa L. R.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki L. R. kwotę 5.174,88 zł (pięć tysięcy sto siedemdziesiąt cztery i 88/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 7.05.2015 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki L. R. kwotę 1.476,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazuje zwrócić powódce L. R. od Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze) kwotę 800,00 zł (osiemset i 00/100 złotych) tytułem nadpłaconej zaliczki na biegłego,

IV. nakazuje zwrócić pozwanemu Towarzystwu (...) z siedzibą w W. od Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze) kwotę 15,80 zł (piętnaście i 80/100 złotych) tytułem nadpłaconej zaliczki na biegłego.

sygn. akt **I C 1223/15**

UZASADNIENIE

Powódka L. R., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika – w pozwie złożonym w dniu 7.05.2015 r. - domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) z/s w W. kwoty 5.174,88 zł z ustawowymi odsetkami od dnia złożenia pozwu. Wniosła też o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Uzasadniając żądanie pozwu wywiodła, że dnia 16.05.2014 r. w K., doszło do kolizji drogowej w której uszkodzony został samochód osobowy marki V. (...), nr rej. (...), należący do powódki. Pojazd sprawcy wypadku ubezpieczony był w zakresie OC u pozwanego Towarzystwa (...) z/s w W.. Pozwany ubezpieczyciel przyznał i wypłacił poszkodowanej odszkodowanie w wysokości 4.507,70 zł. Nie zgadzając się z wysokością przyznanego odszkodowania, powódka zleciła oszacowanie szkody biegłemu, który wycenił ją na 9.682,58 zł. Strona pozwana odmówiła jednakże powódce wypłaty dalszego odszkodowania. Dochodzone pozwem świadczenie pieniężne stanowi różnicą pomiędzy kosztem naprawy ustalonym przez biegłego powódki w kwocie 9.682,58 zł, a przyznanym powódce odszkodowaniem w kwocie 4.507,70 zł.

Pozwane Towarzystwo (...) z/s w W.,

działające przez zawodowego pełnomocnika, w pisemnej odpowiedzi na pozew wniosło o oddalenie powództwa w całości. Nie przeczyło okolicznościom faktycznym związanym z wypadkiem, wskazanym przez powódkę. Zakwestionowało jedynie wysokość dochodzonego przez powódkę odszkodowania, przekraczającego świadczenie odszkodowawcze przyznane jej w postępowaniu likwidacyjnym. Zdaniem pozwanej postępowanie to zostało

przeprowadzone poprawnie, zaś koszt naprawy uszkodzonego pojazdu powódki powinien uwzględniać wartość części zamiennych innych niż oryginalne, jednak o porównywalnej jakości.

Ustalono następujący stan faktyczny:

Bezsporne w sprawie było, że w dniu 16.05.2014 r. w K. doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzony został samochód osobowy marki V. (...), nr rej. (...), rok produkcji 2002, należący do L. R.. Sprawcą wypadku był - kierujący samochodem marki S., nr rej. (...) – S. T., którego pojazd ubezpieczony był w zakresie OC u pozwanego Towarzystwa (...) z/s w W.. Okoliczności te zostały też potwierdzone załączonymi aktami szkodowymi nr 675/14/33/68.

Pozostało również niesporne, że w wyniku przeprowadzonego przez stronę pozwaną postępowania likwidacyjnego przyznano L. R. odszkodowanie w wysokości 4.507,70 zł. Wskazane okoliczności wynikają również z kalkulacji naprawy bieglego pozwanej na k. 10 – 14 akt i z załączonych akt szkodowych nr 675/14/33/68.

L. R. niezadowolona z wysokości przyznanego odszkodowania, zleciła sporządzenie kalkulacji naprawy rzeczoznawcy, który wyliczył koszty naprawy uszkodzonego pojazdu powódki na 9.682,58 zł (z podatkiem Vat).

(dowód: kalkulacja naprawy na k. 15 i 18 -22 akt)

Koszt uzasadnionej, niezbędnej naprawy samochodu V. (...), nr rej. (...), w związku z przedmiotową szkodą, wynosi według aktualnych cen 10.810,25 zł (w tym podatek Vat 2.021,34 zł), przy uwzględnieniu oryginalnych części zamiennych i nie spowoduje wzrostu wartości rynkowej pojazdu powódki. Koszt ten uwzględnia przywrócenie pojazdu do stanu z chwili przed powstaniem szkody, pod względem estetycznym, użytkowym i wartościowym.

(dowód: opinia pisemna biegłego sądowego D. R. z dnia 21.03.2016 r. na k. 90 – 108 akt i ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego D. R. z dnia 21.03.2016 r. na k. 140 – 140v. akt)

Pismem z dnia 19.02.2015 r. powódka sprzeciwiła się decyzji pozwanej ustalającej wysokość przyznanego jej odszkodowania i wezwała jednocześnie do jego uzupełnienia o kwotę 5.174,88 zł.

(dowód: pismo powódki z wezwaniem do zapłaty z 19.02.2015 r. na k. 16 - 17 akt)

Strona pozwana, pismem z dnia 24.02.2015 r., odmówiła powódce wypłaty odszkodowania przekraczającego wysokość przyznanego wcześniej odszkodowania.

(dowód: pismo pozwanej z 24.02.2015 r. na k. 23 - 24 akt)

Sąd zważył:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Odpowiedzialność strony pozwanej wynikała z art. 36 ust. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j.: Dz.U. z 2013 r., poz. 392), który nakazuje ubezpieczycielowi wypłatę odszkodowanie w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym. Sprawca wypadku komunikacyjnego odpowiada zaś za szkodę na podstawie art. 435 k.c. w związku z art. 436 § 1 i 2 k.c. Z przepisów tych wynika, że samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch pojazdu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. W razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. W tym kontekście zważyć wypada, że sama zasada odpowiedzialności pozwanego Towarzystwa (...) z/s w W. za szkodę, do jakiej doszło na skutek kolizji 16.05.2014r. w samochodzie marki V. (...), stanowiącym własność L. R. była w sprawie bezsporna. Pozwane Towarzystwo (...) z/s w W. uznało tę odpowiedzialność i wypłaciło poszkodowanej świadczenie

z tytułu odpowiedzialności cywilnej za sprawcę wypadku w kwocie 4.507,70 zł. Poczynione w sprawie ustalenia dają podstawę do oceny, iż jest to świadczenie nie pokrywające w pełni doznanej szkody. Zgodnie z regułą wynikającą z art. 361 § 2 k.c. na gruncie odpowiedzialności odszkodowawczej, obowiązuje zasada pełnego odszkodowania, a zatem odszkodowanie powinno pokryć w pełni doznaną szkodę. Sposób naprawienia szkody, czy to przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy też zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej zależy od wyboru poszkodowanego (art. 363 § 1 k.c.). Przy tym odszkodowanie jest wymagalne niezależnie od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy i czy w ogóle zamierza ją naprawić.

Zgodnie zatem z przytoczonymi regułami świadczenie odszkodowawcze powinno być wypłacone w wysokości odpowiadającej kosztom przywrócenia uszkodzonego samochodu jego wartości przed wypadkiem.

Za podstawę ustalenia w tym zakresie Sąd wziął opinię biegłego D. R.. Jego opinia była w pełni profesjonalna, to jest merytorycznie klarowna, wszechstronna i wyczerpująca. Wnioski w niej zawarte były jasne, przystępne i logiczne. Należało z tej racji uznać jej pełną wartość dowodową. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania jej ustaleń. Nie budziła jakichkolwiek zastrzeżeń przyjęta przez biegłego metodologia przeprowadzonych badań i analizy oraz ich zakres. Opinia została sporządzona w taki sposób, że - będąc jednym z dowodów w sprawie - była zrozumiała i użyteczna dla celów, dla których została sporządzona. Na marginesie warto zaznaczyć, że biegły sądowy uznał też w zasadzie za prawidłową opinię eksperta powódki. W toku postępowania nie wykazano, aby przed zdarzeniem w uszkodzonym pojeździe nie były zamontowane oryginalne części. Dlatego też dla ustalenia szkody w pełnej wysokości powinna być uwzględniona wartość oryginalnych części. Brak podstaw do przyjęcia, aby cena tych części miała być obniżona z uwagi na wiek pojazdu i stopień ich zużycia (zob. postanowienie SN z dnia 20 czerwca 2012 r., III CZP 85/2011 – OSNC 2013/3/37 i uchwała SN z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11 – OSNC 2012/10/112 oraz G. Bieniek:” Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe”, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2006r. s 151). Podnieść trzeba, że powołany przez Sąd biegły miał wysokie kwalifikacje i posiadał gruntowne wiadomości w swojej dziedzinie, poparte rzetelną wiedzą i wszechstronną praktyką, co pozwalało uniknąć dowolności ocen. Biegły ustalił koszt naprawy samochodu powódki na kwotę 10.810,25 zł (w tym podatek Vat 2.021,34 zł). Powódka nie jest płatnikiem podatku VAT. Strata majątkowa powódki wyniosła więc - po odjęciu kwoty 4.507,70 zł przyznanego odszkodowania od kwoty 10.810,25 zł - kwotę 6.302,55 zł, a więc więcej niż żądała powódka w swoim pozwie. Należało mieć jednak na uwadze nakaz orzekania przez sąd w granicach żądania, przewidziany przepisem art. 321 § 1 k.p.c. (ne eat iudex ultra petita partium). W trakcie przesłuchania biegły sądowy D. R. podtrzymał w całości swoją pisemną opinię.

Mając powyższe ustalenia i rozważania na uwadze, na mocy cytowanych przepisów oraz art. 34 ust 1 ustawy z 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (DzU nr 1214, poz. 1152 ze zm.) w zw. z art. 436 k.c. i art. 321 § 1 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.

Odsetki ustawowe od zasądanego świadczenia głównego uwzględniono zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 7.05.2015 r. (art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 14 ust 1 cytowanej wyżej ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki L. R., były bowiem jasne, logiczne

i spójne wewnętrznie, a także z pozostawały w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Mając na uwadze powyższe ustalenia oraz przywołane motywy, na mocy art. 34 ust 1 cytowanej ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w zw. z art. 436 k.c. orzeczono, jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu w punkcie II wyroku rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Powódka poniosła koszty procesu w łącznej kwocie 1476,00 zł na którą składały się: opłata sądowa w kwocie 259,00 zł i koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.217,00 zł. Zwrot tych wydatków należał się więc jej od pozwanego.

Na podstawie art. 84 u.k.s.c. zwrócono powódce kwotę 800,00 zł tytułem nadpłaconej zaliczki na biegłego (punkt III wyroku) i z tego samego tytułu stronie pozwanej zwrócono kwotę 15,80 zł (punkt IV wyroku).